

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba
Sędziowie:	SSA Barbara Mazur SSA Michał Bober (spr.)
Protokolant:	stażysta Damian Wawrzyniak

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2015 r. w Gdańsku

sprawy (...) Sp. z o.o. we W. i T. M.

z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z o.o. w likwidacji

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji (...) Sp. z o.o. we W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt VIII U 461/14

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 listopada 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych określił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne T. M. u płatnika składek (...) Sp. z o.o. we W. w okresie luty – grudzień 2012 roku i styczeń – czerwiec 2013 roku w kwotach wskazanych w zaskarżonej decyzji. W ocenie organu rentowego przychód z tytułu umów zlecenia zawieranych przez T. M. z (...) Sp. z o.o. w likwidacji we W. podlega zaliczeniu do podstawy wymiaru składek z tytułu umowy o pracę łączącej (...) Sp. z o.o. we W. z uwagi na faktyczne wykonywanie pracy w ramach w/w umów zlecenia na rzecz pracodawcy (...) Sp. z o.o. we W..

Odwołania od powyższej decyzji złożyli (...) Sp. z o.o. we W. oraz T. M.. Sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania pod sygnaturą VIII U 461/14. Skarżący wskazali, iż wykonywane przez T. M. czynności w ramach umów cywilnoprawnych były świadczone na rzecz (...) Sp. z o.o. w likwidacji, która w ten sposób realizowała zawarte z firmą (...) zlecenia w ramach umowy o współpracę.

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich oddalenie, podtrzymując stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji.

(...) Sp. z o.o. w likwidacji we W. wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy. Zainteresowana poparła stanowisko stron skarżących.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku wyrokiem z dnia 29 października 2014 roku oddalił odwołania (pkt I) i orzekł o kosztach procesu (pkt II).

Sąd Okręgowy wskazał, iż z materiału dowodowego wynika, że praca osób zatrudnionych na umowę zlecenia, w tym wykonywana przez T. M. była uzależniona od zleceń realizowanych przez Spółkę (...) powierzanych do wykonania przez Spółkę (...). Spółka (...) nie miała innych kontrahentów niż Spółka (...). Zeznania prezesa zarządu Spółki (...) oraz byłego prezesa zarządu Spółki (...), jak też treść pisemnych zleceń przedłożonych do akt sprawy potwierdzają, że Spółka (...) świadczyła w ramach umowy

o współpracy na rzecz (...) zadania polegające na utrzymaniu i budowie infrastruktury publicznej, w tym letnim i zimowym oczyszczaniu miasta (wywóz odpadów, sprzątnięcie

i odśnieżanie ulic), utrzymywaniu czystości plaż, dbaniu o zielen miejską, budowie i remontach dróg. T. M. w ramach zawartych ze Spółką (...) umów zlecenia wykonywał faktycznie prace na rzecz swojego pracodawcy Spółki (...), albowiem to Spółka (...) osiągnęła w ostatecznym rozrachunku korzyść i rezultaty wykonania umów. Realizacja umów zlecenia zawartych między Spółką (...) a T. M. oraz umowy o współpracy zawartej pomiędzy spółkami (...) odbywała się na rzecz pracodawcy Spółki (...), za pośrednictwem Spółki (...). Praca ubezpieczonego na podstawie umów zlecenia była de facto kontynuacją i uzupełnieniem pracy w ramach stosunku pracy – w dalszym ciągu na rzecz i korzyść pracodawcy (...), ale z obejściem obowiązków wynikających z przepisów

o godzinach nadliczbowych i innych ograniczeń i obciążeniach wynikających z przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Spółka (...) nie odprowadzała składek jako zleceniodawca na ubezpieczenia społeczne z tytułu przedmiotowych umów zlecenia, ale jedynie składkę na ubezpieczenie zdrowotne korzystając ze zwolnienia wynikającego z art. 9 ust 1a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U z 2013 roku 1442j.t.). Z tych też względów również Spółka (...) była zwolniona z odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne od przychodu z umów zlecenia, tym samym obie spółki uniknęły obowiązku oskładkowania przychodów z przedmiotowych umów zlecenia. T. M. nie wystawiał żadnych rachunków dla zleceniodawcy zgodnie z par 4 umów zlecenia, a więc zapis umowy charakterystyczny dla umowy zlecenia był w praktyce martwy. Ubezpieczony do wykonywania zadań dla (...) korzystał z tych samych narzędzi i odzieży roboczej, które udostępniała (...) dla realizacji stosunku pracy, nadto z chwilą powołania Spółki (...)

i podjęcia przez pracowników Spółki (...) pracy w ramach umów zleceń pracownicy przestali wypracowywać w macierzystej Spółce godziny nadliczbowe (zeznania świadka M. B.) wykonując zadania niedokończone w ramach stosunku pracy (lub inne – jednakże także z zakresu niezbędnych zadań Spółki (...)) w oparciu o zawarte umowy zlecenia. Twierdzenia strony skarżącej o utrzymywaniu się pracy ubezpieczonego w nadgodzinach rozliczanych w (...) w trakcie wykonywania umów zlecenia nie zostały udowodnione.

Spółka (...) powstała z wyodrębnienia działu kadrowo-rachunkowego ze Spółki (...); przedmiotem jej działalności są usługi księgowo-rachunkowe oraz podwykonawstwo na rzecz Spółki (...) w zakresie świadczenia usług komunalnych - oczyszczania miasta, zieleni, prac budowlanych. Spółka zatrudnia 5 pracowników kadr i księgowości, czynności podwykonawcze wykonuje zatrudniając zleceniobiorców, w większości pracowników firmy (...). Udziałowcem Spółki (...) jest Spółka (...). Spółka (...) pozostaje w likwidacji od 2013 roku. W dniu 23 grudnia 2011 roku Spółka (...) i Spółka (...) zawarły umowę o współpracy, na podstawie której Spółka (...) zobowiązała się świadczyć usługi zleczone przez (...) w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej i zgodnie z przedmiotem prowadzonej działalności. Przedmiot zlecenia nie został określony w umowie o współpracy. Spółka (...) zlecała Spółce (...) poszczególne czynności na podstawie pisemnych zleceń w miarę zapotrzebowania. Zlecenia obejmowały m.in.

strzyżenie żywopłotów, opróżnianie śmietniczek, wywóz nieczystości, roboty porządkowe na cmentarzu, sprzątanie plaż, remont dróg gruntowych

i bitumicznych, ładowanie szkła, odśnieżanie itp. Prace wykonane w ramach poszczególnych zleceń przez zleceniobiorców i jednocześnie pracowników (...), w tym T. M., były odbierane przez komisję składającą się z M. B. (2) - Prezesa Zarządu Spółki (...) oraz T. H. – specjalisty ds. oczyszczania zatrudnionego w (...) Sp. z o.o. Finalnym odbiorcą pracy wykonywanej w ramach umów zlecenia zawieranych z (...) przez wnioskodawcę T. M. była Spółka (...).

Zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób jasno rozdzielić obowiązków pracowniczych wykonywanych przez ubezpieczonego na rzecz firmy Spółki (...) i czynności zleconych przez Spółkę (...). Skarżący nie wskazał i nie udowodnił takiej granicy, w tym nie określił czym się różniły czynności wykonywane na rzecz pracodawcy, od wykonywanych na rzecz Spółki (...). Finalnym beneficjentem i odbiorcą pracy świadczonej przez ubezpieczonego na podstawie umów zlecenia był pracodawca.

W związku z powyższym T. M., wykonując zlecenia na podstawie umów zawartych ze Spółką (...) był osobą traktowaną jako pracownik w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym, na potrzeby ustawy systemowej, za pracowników uważa się między innymi także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy zlecenia, jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. W tym przypadku obowiązki płatnika obciążały podmiot, na rzecz którego praca w ramach umowy cywilnoprawnej jest faktycznie świadczona, i który w związku z tym uzyskuje jej rezultaty, unikając obciążeń i obowiązków wynikających z przepisów prawa pracy. Z przepisu art. 18 ust 1a ustawy systemowej wynika logicznie, że płatnikiem jest pracodawca, a przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie "uwzględnia się" w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy. Spółka (...) nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku uwzględnienia w podstawie wymiaru składek przychodów z umów zlecenia łącznie z przychodami uzyskiwanymi przez T. M. z tytułu zatrudnienia, dlatego też, stosownie do art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd ten oddalił odwołania. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła Spółka (...) domagając się jego zmiany i uwzględnienie odwołania oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez błędną wykładnię i zastosowanie, polegające na uznaniu, że T. M. świadcząc usługi w ramach umów zlecenia zawartych ze Spółką (...) w rzeczywistości był pracownikiem Spółki (...).

Uzasadniając swoje stanowisko apelująca Spółka wskazała, iż Sąd I instancji błędnie przyjął, że zostały spełnione przesłanki zakwalifikowania T. M. jako pracownika Spółki (...) w ramach usług wykonywanych na podstawie umów zlecenia zawartych ze Spółką (...). Nie można jedynie na podstawie podobnego zakresu obowiązków stwierdzić tożsamości wykonywanych czynności. Skarżąca nie podziela poglądów Sądu I instancji, że przepis art. 8 ust. 2a obejmuje w swoim zakresie prace zlecane T. M. przez Spółkę (...). Spółka (...) w żaden sposób nie narzucała sposobu wykonania czynności objętych umową zlecenia, nie miała wpływu co do wyboru osób, z którymi firma (...) zawierała umowy i nie wypłacała wynagrodzenia za wykonane usługi. Nadzór na zleceniobiorcami sprawowała Spółka (...).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja skarżącej Spółki (...) jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie zaoferowanym przez strony, dokonał właściwych ustaleń stanu faktycznego w zakresie elementów istotnych dla rozstrzygnięcia oraz prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Sąd ten prawidłowo określił przedmiot sporu i rozpoznał istotę sprawy. Sąd Apelacyjny w całości podziela trafne

i rzeczowe rozważania Sądu I instancji przyjmując je za punkt wyjścia oceny własnej i nie widząc potrzeby ich ponownego powielania.

Skarżący choć co prawda podniósł jedynie zarzut naruszenia prawa materialnego, to jednak w uzasadnieniu kwestionuje też część ustaleń faktycznych dotyczących tożsamości czynności wykonywanych przez T. M. na podstawie stosunku pracy i umowy o świadczenie usług. Apelacja jest jednak w tym zakresie bardzo lakoniczna, skarżący nie przedstawia żadnych okoliczności ani dowodów, które mogłyby podważyć ocenę dokonaną przez Sąd I instancji. Przede wszystkim nie wykazał on braku logiki w ustaleniach Sądu Okręgowego, który powyższy wniosek wywiódł na podstawie zeznań prezesów Spółki (...) i Spółki (...). Apelujący zeznań tych nie kwestionował zarówno w toku postępowania przed Sądem I instancji jak i w apelacji. Sąd Apelacyjny nie dostrzega przy tym żadnych podstaw do ich zdezawuowania. Wobec gruntownej analizy zebranego materiału dowodowego i rozważań Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się naruszenia, wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c., zasady swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Sąd Apelacyjny nie dostrzega żadnych błędów w prowadzeniu postępowania dowodowego i we wnioskach wyciągniętych przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska wnioskodawcy, dotyczącego naruszenia prawa materialnego, mianowicie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd Apelacyjny wskazuje, że w pełni podziela zapatrywanie wyrażone w uchwale SN z dnia 2 września 2009 roku, II UZP 6/09, LEX nr 514221, zgodnie z którym pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło (umowy cywilnoprawnej) zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy (art. 8 ust. 2 lit. a ustawy systemowej).

Zgodzić się należy, ze stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu powołanej uchwały, iż przesłanką decydującą o uznaniu za pracownika, osoby świadczącej w ramach umowy zlecenia pracę na rzecz swojego pracodawcy, jest to, że w ramach takiej umowy, wykonuje faktycznie pracę dla swojego pracodawcy (uzyskuje on rezultaty jej pracy). Zwrot „działać na rzecz” użyty został w art. 8 ust 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w innym znaczeniu niż w języku prawa, w którym działanie „na czyją rzecz” może się odbywać w wyniku istnienia określonej więzi prawnej (stosunku prawnego). Stosunkiem prawnym charakteryzującym się działaniem na rzecz innego podmiotu jest stosunek pracy, do którego istotnych cech należy działanie na rzecz pracodawcy (art. 22 k.p.). Również wykonujący zlecenie „działa na rzecz zleceniodawcy” (art. 734 i n. k.c.). W kontekście w/w przepisu, zwrot ten opisuje zatem sytuację faktyczną, w której należy zastosować konstrukcję uznania za pracownika. Jest nią istnienie trójkąta umów tj. 1) umowy o pracę, 2) umowy zlecenia między pracownikiem osobą trzecią i 3) umowy o podwykonawstwo między pracodawcą i zleceniodawcą. Pracodawca w wyniku umowy o podwykonawstwo przejmuje w ostatecznym rachunku rezultat pracy wykonanej na rzecz zleceniodawcy, przy czym następuje to w wyniku zawarcia umowy zlecenia z osobą trzecią oraz zawartej umowy cywilnoprawnej między pracodawcą i zleceniodawcą. Konsekwencją konstrukcji uznania za pracownika jest konieczność opłacania przez pracodawcę składki na ubezpieczenie społeczne za osobę, z którą została zawarta umowa zlecenia, tak jak za pracownika. Stosownie do przepisu art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, pracodawcę obciąża zatem także obowiązek poboru i odprowadzenia do ZUS składki na ubezpieczenie zdrowotne za osobę „uznaną za pracownika”.

Powyższy przepis wprowadził wyjątek od reguły przyjętej w art. 9 ust 1 tej ustawy, że umowa zlecenia jest zwolniona z obowiązku ubezpieczenia społecznego w sytuacji, gdy występuje u tej samej osoby obok umowy o pracę. Przepis ten został wprowadzony z dniem 30 grudnia 1999 roku (ustawą z dnia 23 grudnia 1999 roku o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Dz.U. nr 110 poz. 1256), po to aby wyeliminować sytuacje, gdy w ramach umowy cywilnoprawnej ubezpieczony wykonywałby te same obowiązki, które świadczył w ramach umowy o pracę, wskutek czego pracodawca nie musiałby zatrudniać pracownika w większym wymiarze czasu pracy lub w godzinach nadliczbowych i odprowadzać składkę na ubezpieczenie społeczne od wyższego wynagrodzenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego omawiany przepis nie rodzi problemów interpretacyjnych, a stanowisko judykatury jest w tej mierze ugruntowane. Niezależnie od sytuacji czy pracownik pracodawcy wykonuje na jego rzecz prace w ramach stosunku cywilnoprawnego łączącego oba te podmioty, czy też w ramach stosunku łączącego pracownika i podmiot trzeci, to w obu tych przypadkach pracodawca jest rzeczywistym beneficjentem pracy świadczonej przez pracownika - zleceniobiorcę, bez względu na to, czy w trakcie jej wykonywania pracownik pozostawał pod faktycznym kierownictwem pracodawcy i czy korzystał z jego majątku. Nie chodzi bowiem o to, aby stosunek cywilnoprawny na podstawie, którego ubezpieczony wykonuje pracę na rzecz swojego pracodawcy spełniał również przesłanki stosunku pracy.

W niniejszej sprawie poza sporem było, że Spółka (...) była podwykonawcą usług świadczonych przez Spółkę (...), która dodatkowo była jedynym udziałowcem tego podmiotu. Zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że praca świadczona przez T. M. w ramach umów o świadczenie usług była kontynuacją i uzupełnieniem pracy w ramach stosunku pracy. Zainteresowany realizując umowy o świadczenie usług korzystał z tych samych narzędzi i odzieży roboczej, które udostępniała (...) dla realizacji stosunku pracy. Usługi wykonywane przez zainteresowanego w ramach spornych umów miały na celu wykonanie zadań Spółki (...), która do ich realizacji posłużyła się związaną ze sobą kapitałowo Spółką (...). Zatem to Spółka (...) była beneficjentem prac świadczonych m.in. przez zainteresowanego w ramach umów cywilnoprawnych.

Istotnym jest przy tym, że art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie odnosi się wyłącznie do sytuacji, gdy w ramach zlecenia zleceniobiorcy wykonują takie same czynności co w ramach stosunku pracy. Takie ograniczenie nie wynika z brzmienia w/w przepisu. Mając na uwadze cel powyższego unormowania, stwierdzić należy, iż powyższy przepis, ma zastosowanie w każdym przypadku wykonywania przez zleceniobiorcę, który jednocześnie pozostaje w stosunku pracy, czynności na rzecz swojego pracodawcy, które wykonuje również w ramach zakresu obowiązków pracowniczych. Nie muszą to być te same czynności, wobec tego samego produktu czy świadczeniobiorcy. Przeciwnie rozumienie tego przepisu prowadziło do wniosku, że przepis ten znajduje zastosowanie w przypadku wykonywania przez pracowników dwukrotnie tych samych czynności. Taka wykładania nie znajduje racjonalnego uzasadnienia, gdyż żaden z rozsądnie działających pracodawców nie zlecałby w drodze umowy cywilnoprawnej podmiotowi trzeciemu lub swoim pracownikom wykonania czynności, które już wcześniej zostały wykonane w ramach stosunku pracy.

Podkreślić przy tym trzeba, iż jak wynika z niekwestionowanych zeznań świadka M. B. (2) - z chwilą powstania spółki (...) i podjęcia przez pracowników spółki (...) pracy w ramach umów zleceń pracownicy przestali wypracowywać w macierzystej Spółce godziny nadliczbowe. Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że dzięki takiej organizacji prac, Spółka (...) unikała ograniczeń związanych z pracą w godzinach nadliczbowych oraz obowiązku płacenia wyższej stawki wynagrodzenia za pracę w takich godzinach. Kolejną korzyścią z tego płynącą było uniknięcie obowiązku płacenia wyższych składek na ubezpieczenie społeczne, gdyż wynagrodzenie z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych zamieniono wynagrodzeniem z tytułu umowy o świadczenie usług zawartej z innym podmiotem.

Okoliczności faktyczne sprawy podpadają pod dyspozycję art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dlatego też Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu

I instancji, wskazujące, że apelujący jako pracodawca jest płatnikiem składek również w stosunku do zainteresowanego wykonującego na jego rzecz pracę w ramach umów cywilnoprawnych zawartych z osobą trzecią - tu Spółką (...). Skoro tak to w przypadku zainteresowanego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowił łączny przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 4 pkt 10 w związku z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej), uzyskany z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy i umów cywilnoprawnych. W myśl art. 17 ust. 1 ustawy systemowej to na płatniku spoczywa obowiązek obliczania, rozliczania i przekazywania składek do ZUS. Jeżeli zatem w przypadkach przewidzianych w przepisie art. 8 ust. 2a ustawy systemowej płatnikiem jest pracodawca ubezpieczonego, który świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej

z podmiotem trzecim, to przysługują mu wszystkie związane z tym prawa. Może on więc także dokonać potrącenia na ubezpieczenie społeczne od wynagrodzenia uzyskanego z tytułu umowy o pracę i z tytułu umowy cywilnoprawnej ze środków pracownika uzyskanych na podstawie stosunku pracy. Pracodawca ma prawo domagania się informacji odnośnie zarobków swojego pracownika otrzymywanych na podstawie innego stosunku pracy lub stosunku cywilnoprawnego przede wszystkim od samego pracownika w ramach trójstronnego stosunku ubezpieczeń społecznych łączącego ubezpieczonego, płatnika składek oraz organ rentowy (por. orzeczenie SN z dnia 18 października 2011 roku, III UK 22/2011; wyrok SA w Gdańsku z dnia 18 września 2014 roku, III AUa 2312/13, niepublik.)

Reasumując, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe, Sąd Apelacyjny podziela wykładnię przepisu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podaną przez Sąd Okręgowy. Apelacja Spółki (...) miała charakter wyłącznie polemiczny i nie zawierała zarzutów które skutkowałyby zmianą lub uchynieniem zaskarżonego wyroku.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.